

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 15, 2018

Nummer 15, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:536](#) 06-04-2018

werknemer/Gemeente Rheden

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1145](#) 09-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2906](#) 27-03-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:472](#) 27-02-2018

werknemer/bedrijfsarts

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:717](#) 06-02-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:4193](#) 20-12-2017

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2160](#) 10-04-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1260](#) 06-04-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1259](#) 06-04-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:1599](#) 06-04-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1258](#) 06-04-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:1158](#) 04-04-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2001](#) 04-04-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:3265](#) 30-03-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:1982](#) 27-03-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1795](#) 27-03-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:2702](#) 01-03-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:1114](#) 21-02-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:1109](#) 07-02-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:10839](#) 15-12-2017

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2018:177](#) 28-02-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 03-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Gelderland](#) 03-04-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Gelderland](#) 19-03-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Amsterdam](#) 21-03-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Strafrecht. 21-jarige man veroordeeld voor doodslag op een jonge man. Immateriële (shock)schadevergoeding van vriendin slachtoffer volledig (€ 15.000) toegewezen, nu zij bij de doodslag aanwezig was en sindsdien aan PTSS lijdt. Broers en moeder van slachtoffer niet-ontvankelijk verklaard in hun vorderingen tot immateriële schadevergoeding. Affectieschade komt nog niet voor vergoeding in aanmerking en geen sprake van shockschade.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2160

Zaaknummer: 13/650717-16

Rechters: E.M.M. Gabel, M.J.E. Geradts en C. Klomp

Advocaten: H.C. Meijer en L. Scheffer

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Zanger Dean Saunders veroordeeld voor onder andere mishandeling van zijn ex-vriendin, waardoor zij een gebroken kaak heeft opgelopen en zich onder psychologische behandeling heeft moeten stellen. Toewijzing € 750 ter vergoeding van immateriële schade.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1145

Zaaknummer: 23-004039-15

Rechters: J.J.I. de Jong, R. Kuiper en G.M. Boekhoudt

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Begroting verlies verdienvermogen als sprake is van onbelaste onkostenvergoedingen waar geen daadwerkelijke kosten tegenover staan. Rechtbank: in de hypothetische situatie zonder ongeval moet rekening worden gehouden met genetteerde onkostenvergoedingen na aftrek van de werkelijk gemaakte kosten. Geen grond om in de situatie mét ongeval de hoogte van de WIA-uitkering van verzoeker abstract te berekenen.

Verzoeker is tijdens het uitvoeren van werkzaamheden bij het bedrijf van De Heus een ongeval overkomen, waardoor hij ernstig letsel heeft opgelopen aan beide enkels. Verzoeker is tot op heden volledig arbeidsongeschikt en ontvangt een WIA-uitkering. De Heus heeft aansprakelijkheid voor het ongeval erkend en een schaderegelaar ingeschakeld. Door De Heus is aan verzoeker inmiddels een voorschot betaald op de post 'derving arbeidscapaciteit' en een voorschot op de post 'smartengeld'.

Partijen verschillen van mening over het salaris dat verzoeker verdiend zou hebben als het ongeval hem niet zou zijn overkomen. Het salaris dat verzoeker vóór het ongeval ontving, bestond uit verschillende componenten. Naast salaris ontving verzoeker namelijk diverse onkostenvergoedingen, die belastingvrij werden verstrekt naar aanleiding van een afspraak tussen de werkgever van verzoeker en de Belastingdienst. Verzoeker verzoekt de kantonrechter om bij beschikking primair te bepalen dat bij het berekenen van het inkomen van verzoeker zonder ongeval als uitgangspunt heeft te gelden het salaris met onkostenvergoeding en verzoeker verzoekt voorts om De Heus te veroordelen om aan verzoeker te voldoen een bedrag van € 15.000,- als voorschot op de post 'verlies aan verdien capaciteit'.

De kantonrechter stelt voorop dat de inhoud van de afspraak die de werkgever van verzoeker heeft gemaakt met de Belastingdienst ten aanzien van de te verstrekken onkostenvergoedingen onduidelijk is en blijft. Het staat echter wel vast dat verzoeker vóór het ongeval een aantal onbelaste onkostenvergoedingen ontving en dat er aanmerkelijk minder kosten tegenover die vergoedingen stonden. Nu er een aanmerkelijk verschil bestaat tussen de

hoogte van de werkelijke kosten en de hoogte van verstrekte vergoedingen en het basissalaris van verzoeker vóór het ongeval relatief laag was, is er naar het oordeel van de kantonrechter meer nodig dan een niet te verifiëren mededeling van de boekhouder van verzoekers formele werkgever, om te rechtvaardigen dat de onkostenvergoedingen (minus de werkelijk gemaakte kosten) als nettocomponenten worden meegenomen bij begroting van het verlies van arbeidsvermogen. Nu er niet meer is dan die mededeling van de boekhouder, is de kantonrechter van oordeel dat bij begroting van het verlies van arbeidsvermogen moet worden uitgegaan van een inkomen vóór het ongeval dat bestaat uit het aan verzoeker uitbetaalde basissalaris, te vermeerderen met de genetteerde onkostenvergoedingen na aftrek van de werkelijk gemaakte kosten.

De kantonrechter heeft geen, althans onvoldoende inzicht in de hoogte van het salaris vóór het ongeval. Bij deze stand van zaken ziet de kantonrechter onvoldoende grond om te oordelen dat het tot dusver verstrekte voorschot op de post 'derving arbeidscapaciteit' ontoereikend is geweest. De kantonrechter wijst het verzoek om De Heus te veroordelen tot betaling van een nader voorschot dan ook af.

Niet in geschil is dat het UWV zich bij berekening van de WIA-uitkering heeft gebaseerd op alle inkomensgegevens die uit de loonstroken van verzoeker bleken. Er zijn geen componenten aan het zicht van het UWV onttrokken. Dit in aanmerking genomen, ziet de kantonrechter geen, althans onvoldoende grond om uit te gaan van een ander bedrag aan inkomsten ná het ongeval dan het bedrag dat feitelijk maandelijks aan verzoeker wordt uitgekeerd. De kantonrechter volgt De Heus dan ook niet in haar standpunt dat zou moeten worden uitgegaan van een abstracte berekening van de WIA-uitkering, in die zin dat daarbij als uitgangspunt wordt genomen enkel het salaris dat aan verzoeker werd uitbetaald, zonder de onkostenvergoedingen daarin te betrekken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 06-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:1599

Zaaknummer: 6788700 EJ VERZ 18-164

Rechters: B.C.W. Geurtsen-van Eeden

Advocaten: H. Mollema-de Jong en J. Streefkerk

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor een woningoverval in vereniging waarbij tegen slachtoffer 1 (de man) dusdanig geweld is gebruikt dat deze na de overval is overleden. Slachtoffer 2 (vrouw) niet-ontvankelijk in vordering voor wat betreft gederfd levensonderhoud; onevenredige belasting van het strafgeding. Wel toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 15.000) aan slachtoffer 2, nu zij ernstige psychische gevolgen ondervindt als gevolg van de overval.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1258

Zaaknummer: 18/950074-16

Rechters: H.H.A. Fransen, E. Läkamp en S. Zwarts

Advocaten: F. Kellouh

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van doodslag, voorafgegaan door een woningoverval en gepleegd met het oogmerk om de uitvoering van dat feit gemakkelijk te maken. Slachtoffer 2 (vrouw van overledene) niet-ontvankelijk in vordering voor wat betreft gederfd levensonderhoud; onevenredige belasting van het strafgeding. Wel toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 15.000) aan slachtoffer 2, nu zij ernstige psychische gevolgen ondervindt als gevolg van de overval.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1259

Zaaknummer: 18/950089-16

Rechters: H.H.A. Fransen, E. Läkamp en S. Zwarts

Advocaten: W. Drummen

Wetsartikelen: 287 Sr en 288 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van doodslag, voorafgegaan door een woningoverval en gepleegd met het oogmerk om de uitvoering van dat feit gemakkelijk te maken. Slachtoffer 2 (vrouw van overledene) niet-ontvankelijk in vordering voor wat betreft gederfd levensonderhoud; onevenredige belasting van het strafgeding. Wel toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 15.000) aan slachtoffer 2, nu zij ernstige psychische gevolgen ondervindt als gevolg van de overval.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1260

Zaaknummer: 18/930276-16

Rechters: H.H.A. Fransen, E. Läkamp en S. Zwarts

Advocaten: M.P.M. Balemans

Wetsartikelen: 287 Sr en 288 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door op een onder Nederlandse vlag varend schip een Russisch medebemanningslid met een mes te verwonden. Gelet op de omstandigheden van het geval, waaronder de omstandigheid dat het slachtoffer heeft aangegeven schadevergoeding te wensen en dat hij de Nederlandse taal niet beheerst, legt de rechtbank ondanks het ontbreken van een vordering tot schadevergoeding ambtshalve de schadevergoedingsmaatregel op tot een bedrag van € 1.500.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2001

Zaaknummer: 13/654096-17

Rechters: H.E. Spruit, L.R. Wisse en M. Snijders Blok-Nijenstein

Advocaten: J. Verstegen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Verzoekster ervaart sinds verkeersongeval whiplashachtige klachten en verzoekt rechtbank om voorlopig deskundigenonderzoek. Verzoek toegewezen. De enkele stelling dat er thans nog geen sprake is van een medische eindtoestand is geen reden om het verzoek als prematuur af te wijzen. Dat er nog geen medische eindtoestand is, wordt meegenomen in de vraagstelling.

Verzoekster is een ongeval overkomen waarbij zij als bestuurder van een auto van achter is aangereden door een bestuurder van een andere auto. Nationale Nederlanden heeft als WAM-verzekeraar aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Na het ongeval ervaart verzoekster whiplashachtige klachten. Het verzoekschrift strekt ertoe dat de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht zal bevelen door een neuroloog, een neuropsycholoog en een psychiater tot vaststelling van klachten/beperkingen bij verzoekster ten gevolge van dit ongeval, zodat daarmee de schadeafwikkeling kan worden afgerond. Nationale Nederlanden stelt zich op het standpunt dat verzoekster geen belang heeft bij haar verzoek.

De rechtbank overweegt dat een verzoek om een voorlopig deskundigenonderzoek (artikel 202 lid 2 Rv) in beginsel moet worden toegewezen. Dit is anders indien dat verzoek moet afstuiten op een van de omstandigheden als genoemd in het arrest Hoge Raad 19 december 2003, *NJ* 2004/584. De rechtbank oordeelt dat verzoekster voldoende heeft onderbouwd dat zij in dit stadium belang heeft bij de vaststelling in hoeverre haar whiplashachtige klachten als gevolg van het ongeval kunnen worden aangemerkt. De enkele stelling dat er thans nog geen sprake is van een medische eindtoestand is geen reden om het verzoek als prematuur af te wijzen. De aan de deskundige voor te leggen vragen behelzen immers ook de vraag of er in de toekomst nog verbetering valt te verwachten. Dat er nog geen medische eindtoestand zou zijn, wordt dus meegenomen in de vraagstelling. Voorts is van belang dat namens verzoekster ter zitting is ingestemd met het verlenen van een machtiging aan de deskundige om zelfstandig informatie op te vragen omtrent de medische voorgeschiedenis van verzoekster. De rechtbank wijst het verzoek dan ook toe.

Partijen zijn het eens over de benoeming van de deskundigen en de aan hen voor te leggen

vraagstellingen. De rechtbank overweegt dat Nationale Nederlanden op zichzelf geen verweer heeft gevoerd tegen de door verzoekster ingenomen stelling dat het voorschot op de kosten van het deskundigenonderzoek bij Nationale Nederlanden als aansprakelijke partij moet worden gelegd, nu zij slechts heeft gesteld dat het niet redelijk zou zijn om de kosten van een eventuele tweede ronde aan deskundigenonderzoeken, voortvloeiende uit de stelling van Nationale Nederlanden dat er thans geen medische eindtoestand is, voor haar rekening te laten komen. Dat is hier niet aan de orde, zodat de rechtbank aanleiding ziet om, in afwijking van de hoofdregel van artikel 195 jo. 205 lid 1 Rv, Nationale Nederlanden met het voorschot van het onderhavige verzoek te belasten.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-04-2018

Zaaknummer: C/05/326361 / HA RK 17-240 103 / 876

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor overtreding van artikel 5 WVV door als fietser geen voorrang te verlenen aan inhalende bromfietser, zijnde slachtoffer, hetgeen ertoe heeft geleid dat het 17-jarige slachtoffer is overleden. Benadeelde partij, de moeder van het slachtoffer, heeft recht op vergoeding van specifieke materiële kosten (o.a. begrafenis kosten). Rechtbank ziet geen aanleiding om deze kosten te verrekenen met het uitgekeerde bedrag van de ongevallenverzekering.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1795

Zaaknummer: 13/679019-16

Rechters: R.A. Overbosch, C.M. Degenaar en W.H. van Benthem

Advocaten: C. Grijsen en W. Monster

Wetsartikelen: 5 WVV

RECHTSPRAAK

Verzoekster stelt dat fouten zijn gemaakt bij de operatie aan haar enkel en verzoekt een voorlopig deskundigenbericht te gelasten, waarin onder andere de arts gehoord zou moeten worden. Horen arts is rechterlijke taak, niet taak van deskundige. Draagplicht voorschot afwijkend van wettelijk uitgangspunt, want door opstelling verweerder resteerde geen andere optie dan indienen verzoekschrift. Conform uitgangspunt GOMA voorschot bij helfte dragen.

Verzoekster heeft door een val haar rechterenkel gebroken, waaraan zij de volgende dag is geopereerd in het Gemini ziekenhuis door verweerder. Verzoekster verzoekt in deze procedure dat de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht zal bevelen, omdat zij stelt dat bij en na de operatie fouten zijn gemaakt, waardoor zij schade heeft geleden. Volgens verzoekster is sprake van een toerekenbare tekortkoming in de nakoming van de gesloten behandelingsovereenkomst. Verweerders in deze procedure zijn verweerder (de chirurg), het Gemini ziekenhuis en Centramed.

Na de mondelinge behandeling hebben verweerders schriftelijk bericht in te stemmen met het benoemen van een deskundige en ook is overeenstemming bereikt over de te stellen vragen. Een discussiepunt is het al dan niet horen door de deskundige van verweerder. De rechtbank oordeelt dat het beginsel van hoor en wederhoor dat de deskundige in acht moet nemen, ziet op de communicatie met en informatieverstrekking aan partijen, zoals in de Leidraad deskundigen in civiele zaken (hierna: de Leidraad) wordt uiteengezet. Voor medisch onderzoek geldt verder het bepaalde onder 11.3 van de Leidraad. Tot de taak van de deskundige behoort het geven van medisch oordeel, op basis van een medisch dossier en/of patiëntonderzoek. Het horen van betrokkenen in het kader van waarheidsvinding behoort tot de taak van de rechter.

Verder houdt partijen verdeeld of de deskundige ook gevraagd moet worden schadevragen te beantwoorden. Centramed stelt voor om in de vraagstelling aan de deskundige duidelijk op te nemen dat de vragen naar de eventuele gevolgen van het handelen in het ziekenhuis alleen hoeven te worden beantwoord als de deskundige meent dat er op enig moment sprake is

geweest van onzorgvuldig handelen van het Gemini ziekenhuis c.q. verweerder jegens verzoekster. Indien de deskundige toekomt aan de behandeling van de vragen naar de eventuele gevolgen van het handelen in het ziekenhuis, is Centramed bereid om deze kosten te dragen. De rechtbank volgt dit voorstel. De deskundige zal worden gevraagd in voorkomend geval en voor zover hij dat kan, bij de eindnota de kosten voor beantwoording van de schadevragen te specificeren en Centramed zal de kosten van deze vragen volledig moeten dragen. De rechtbank gaat over tot benoeming van een deskundige, aan wie de in de beslissing vermelde vragen worden voorgelegd.

Ten aanzien van de vraag wie het voorschot voor het deskundigenonderzoek moet deponeren, ziet de rechtbank in de aanloop naar de onderhavige procedure aanleiding om af te wijken van het wettelijke uitgangspunt, dat het voorschot op de kosten van de deskundige in beginsel door de verzoekende partij moet worden gedeponereerd. De rechtbank hecht bij dit oordeel belang aan het feit dat Centramed, nadat verzoekster het ziekenhuis en verweerder aansprakelijk stelde, weliswaar eerst heeft voorgesteld op gezamenlijke kosten een deskundige te benoemen (GOMA, punt 18 en 19), maar dat uit de correspondentie daarna blijkt dat Centramed zich eenzijdig georiënteerd heeft opgesteld jegens verzoekster, waardoor verzoekster geen andere optie restte dan een verzoekschrift in te dienen. Hieraan mogen voor verzoekster geen nadelige financiële consequenties zitten, aldus de rechtbank. Partijen zullen daarom in lijn met het uitgangspunt van de GOMA ieder de helft van het voorschot moeten dragen. Omdat verzoekster met een toevoeging procedeert, wordt echter haar deel van het voorschot niet aan haar opgelegd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 01-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:2702

Zaaknummer: C/15/265510 / HA RK 17-194

Rechters: P.E. van der Veen

Advocaten: I.C. Timmermans en S.M. Steegmans

RECHTSPRAAK

Verkeersongeval in Aruba waarbij eiser als voetganger is overreden en meegesleept door achteruitrijdende bus. Exploitant van bus aansprakelijk, want geen sprake van overmacht, noch van aan opzet grenzende roekeloosheid aan de zijde van eiser. Causale verdeling van 90%-10% in het voordeel van eiser. Billijkheidscorrectie leidt tot 100% aansprakelijkheid exploitant. Verwijzing naar rol zodat eiser zich kan uitlaten over verrekening met verzekeringsuitkering.

In Aruba heeft een verkeersongeval plaatsgevonden waarbij eiser als voetganger en een bus van MAR-LAB (exploitant van bussen in Aruba) betrokken waren. De bus was achteruit aan het rijden op de linkerrijstrook en eiser liep midden op de rijstrook, werd door de bus overreden en ruim 56 meter meegesleurd. Bij dat ongeval is eiser gewond geraakt, waarbij hij onder meer diverse fracturen en bloedingen heeft opgelopen. Hij is geruime tijd in het ziekenhuis opgenomen geweest en heeft diverse chirurgische ingrepen ondergaan. Eiser vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat MAR-LAB aansprakelijk is voor het ongeval en dat MAR-LAB wordt veroordeeld tot vergoeding van de door hem geleden schade tot een bedrag van Afl. 614.948,48.

Het beroep van MAR-LAB op overmacht gaat naar het oordeel van het gerecht niet op, omdat MAR-LAB niet aannemelijk heeft gemaakt dat aan de chauffeur van de bus ter zake van de wijze waarop hij aan het verkeer heeft deelgenomen, voor zover van belang voor de veroorzaking van het ongeval, rechtens geen enkel verwijt kan worden gemaakt. Deze heeft ten minste in strijd gehandeld met artikel 17 Landsbesluit verkeersregels door op de linkerbaan achteruit te rijden.

Ook het beroep van MAR-LAB op aan opzet grenzende roekeloosheid aan de zijde van eiser, kan volgens het gerecht niet slagen. Het gerecht laat de looprichting van eiser bij zijn beoordeling in het midden, omdat ook indien eiser met zijn rug gekeerd naar het verkeer op de linkeweghelft liep, geen sprake is van aan opzet grenzende roekeloosheid. Het ongeval vond plaats op klaarlichte dag, op een rechte, geasfalteerde weg. Onder deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat het enkele op de weg lopen met zich brengt dat eiser zich

daarmee bewust diende te zijn geweest dat dat gedrag een zeer aanzienlijk gevaar van een aanrijding met een achteruitrijdend voertuig in het leven riep.

Met betrekking tot de causale verdeling is het gerecht van oordeel dat de mate waarin de wijze van rijden van de buschauffeur gevaar voor het ontstaan van de aanrijding in het leven heeft geroepen, de mate waarin het weggedrag van eiser dat heeft gedaan, overschrijdt. Het gerecht komt tot een causale verdeling van negentig procent ten laste van het MAR-LAB en tien procent ten laste van eiser.

De vraag of de billijkheid een andere verdeling eist dan die uit het resultaat van de causale afweging voortvloeit, beantwoordt het gerecht bevestigend. Daarbij worden de volgende omstandigheden in aanmerking genomen: de uiteenlopende mate van verwijtbaarheid van het wederzijds handelen van partijen, de uiteenlopende mate van schade, de leeftijd van eiser ten tijde van de aanrijding (77 jaar) en de ernst van het, deels blijvende, letsel van eiser. Deze omstandigheden brengen naar het oordeel van het gerecht met zich dat de schade voor honderd procent ten laste van MAR-LAB dient te worden gebracht.

Het gerecht overweegt verder nog dat de schadevergoeding dient te worden verminderd met de verzekeringsuitkeringen voor de met de in verband van het ongeval gemaakte medische kosten. Dit zou anders kunnen zijn indien eiser in zijn verhouding met die verzekeraar gehouden is tot het instellen van onderhavige vordering. Eiser wordt in de gelegenheid gesteld zich bij akte ter zake uit te laten. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:177

Zaaknummer: A.R. 438 van 2017 / AUA201700425

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: D.G. Kock, E.M.J. Cafarzuza en E.J.M. Lotter Homan

Wetsartikelen: 6:101 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

werknemer/bedrijfsarts

Geen causaal verband tussen beëindiging arbeidsovereenkomst en als gevolg daarvan geleden inkomensschade en de onterechte herstelmelding door de bedrijfsarts.

Feiten

Werknemer is met ingang van 15 juni 2001 voor onbepaalde tijd in dienst getreden bij de Stichting Welzijn Rijswijk. Op 30 december 2009 heeft werknemer zich ziek gemeld bij zijn werkgever. Geïntimeerde, die werkzaam was als zelfstandig bedrijfsarts, is door Welzijn Rijswijk ingeschakeld in verband met de ziekmelding van werknemer. Op 30 december 2009 heeft de bedrijfsarts telefonisch contact gezocht met werknemer en met de (vervangende) huisarts van werknemer. In zijn schriftelijke terugkoppeling aan Welzijn Rijswijk en werknemer van diezelfde datum schrijft hij dat hij geen ziekte of gebrek ziet welke aanleiding geeft tot arbeidsongeschiktheid, en werkgever en werknemer adviseert om met elkaar in overleg te treden omtrent de uitvoering van de arbeidsovereenkomst. In een rapportage arbeidsdeskundige deskundigenoordeel van het UWV schrijft de arbeidsdeskundige op 25 februari 2010 dat belasting in de functie van werknemer de belastbaarheid overschrijdt en hij daarmee niet geschikt is tot het verrichten van de eigen werkzaamheden als buurtbeheerder. Bij brief van 9 maart 2010 is werknemer door Welzijn Rijswijk op staande voet ontslagen. In de brief wordt als reden hiervoor gegeven dat werknemer herhaaldelijk heeft geweigerd om werkzaamheden voor Welzijn Rijswijk te verrichten. In de onderhavige procedure vordert werknemer een bedrag van € 361.013 bruto aan schadevergoeding. Hieraan heeft werknemer ten grondslag gelegd dat door de onterechte melding van de bedrijfsarts van 30 december 2009 een keten van gebeurtenissen in werking is gezet, die erin heeft geresulteerd dat werknemer uiteindelijk zijn werk is kwijtgeraakt en zijn inkomsten uit arbeid heeft verloren. Werknemer houdt de bedrijfsarts aansprakelijk voor de door werknemer geleden en nog te lijden schade. De rechtbank heeft in het bestreden verstekvonnis de vorderingen van werknemer afgewezen. Tegen dit oordeel keert werknemer zich in hoger beroep.

Oordeel

Uit het verslag van het gesprek dat is gevoerd tussen Welzijn Rijswijk en werknemer op 28 december 2009, blijkt geenszins dat werknemer steeds naar volle tevredenheid zijn werkzaamheden heeft verricht. De vaststellingsovereenkomst is op 20 oktober 2010 ondertekend door partijen. Werknemer heeft geen enkele informatie verstrekt waaruit blijkt wat er is gebeurd (en mogelijk tussen hem en Welzijn Rijswijk is voorgevallen) in de periode tussen het ontslag op staande voet, het kortgedingvonnis van de kantonrechter van 5 april 2010 en het tijdstip van ondertekening van de overeenkomst op 20 oktober 2010, dus ruim zes maanden later, anders dan dat tussen hem en Welzijn Rijswijk mediation heeft plaatsgevonden. De stelling van werknemer dat hij in oktober 2010 geen andere keuze had dan met een beëindiging van zijn dienstverband in te stemmen, valt naar het oordeel van het hof niet te rijmen met zijn standpunt dat hij vanaf 2001 steeds naar volle tevredenheid van Welzijn Rijswijk heeft gefunctioneerd. Voor zover hij die stelling onderbouwt met het gegeven dat een nieuwe manager was aangetreden bij Welzijn Rijswijk in het najaar van 2009, die de bezem door de organisatie haalde, en dat al enige jaren kritiek bestond op het functioneren van de directeur van Welzijn Rijswijk, gaat het hier in elk geval om andere oorzaken dan de arbeidsgeschiktheidsverklaring door de bedrijfsarts en is dit geen afdoende verklaring. Geconcludeerd moet dus worden dat werknemer onvoldoende heeft gesteld dat hij door de handelwijze van de bedrijfsarts was genooddaakt om zijn keuze op beëindiging van de arbeidsovereenkomst te bepalen. De stelling dat hij steeds naar volle tevredenheid van Welzijn Rijswijk heeft gefunctioneerd, en de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst het (onvermijdelijke) gevolg is van de handelwijze van de bedrijfsarts, heeft werknemer ook niet met enige schriftelijke stukken onderbouwd. Dit lag naar het oordeel van het hof wel op zijn weg, in het licht van de gemotiveerde betwisting daarvan door de bedrijfsarts, en mede gelet op de inhoud van het verslag van het gesprek van 28 december 2009 en de brief van 6 mei 2010. De slotsom is dat het hof niet gebleken is dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst per 1 januari 2011 – en de als gevolg daarvan door werknemer geleden inkomensschade – causaal verband heeft met de aan werknemer verweten gedragingen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:472

Zaaknummer: 200.194.479/01

Advocaten: J.H. Pelle en mr. A.C. de Die

Wetsartikelen: 843a Rv, 237 Rv, 238 Rv, 239 Rv en 240 Rv

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de vordering van ASR, nu het onderliggend geschil de competentiegrens overschrijdt. Het enkele feit dat het totaalbedrag dat ASR tot nu toe aan schade heeft uitgekeerd aan X beneden de € 25.000 ligt, vormt geen duidelijke aanwijzing dat ook het belang dat met de vordering is gemoeid geen hogere waarde heeft dan € 25.000.

In deze procedure vordert ASR Schadeverzekering N.V. (hierna: ASR) voor recht te verklaren dat zij met haar betalingen aan haar verplichting ingevolge artikel 6:98 BW jegens X (zijnde gedaagde in hoofdzaak, eiseres in incident) en ingevolge artikel 6:96 lid 2 BW jegens de belangenbehartiger van X heeft voldaan. X vordert in incident dat de kantonrechter van de afdeling Civiel recht van de rechtbank zich onbevoegd verklaart om van deze zaak kennis te nemen en de zaak verwijst naar de handelskamer.

De kantonrechter overweegt als volgt. De gevorderde verklaring voor recht dat ASR aan haar verplichtingen heeft voldaan, is in beginsel een vordering van onbepaalde waarde op grond waarvan de kantonrechter niet bevoegd is, tenzij er duidelijke aanwijzingen bestaan dat de vordering van ASR geen hogere waarde dan € 25.000 vertegenwoordigt (artikel 93 Rv). ASR heeft erkent dat zij aansprakelijk is voor de gevolgen van een ongeval dat X is overkomen en heeft een aantal schadebetalingen aan X gedaan. Het enkele feit dat het totaalbedrag dat ASR tot nu toe heeft uitgekeerd beneden € 25.000 ligt, vormt geen duidelijke aanwijzing dat ook het belang dat met de vordering is gemoeid geen hogere waarde heeft dan € 25.000. In dit verband kent de rechtbank betekenis toe aan het feit dat X stelt dat meer dan voldoende aannemelijk is dat de schade meer beloopt dan € 25.000. De rechtbank volgt X in die stelling. Het onderliggende geschil overschrijdt daarmee de competentiegrens en daarom verklaart de kantonrechter zich onbevoegd om van het geschil kennis te nemen. De zaak wordt verwezen naar de handelskamer van de afdeling Civiel recht van dezelfde rechtbank.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-01-2018

Zaaknummer: 6303827 UC EXPL 17-12054 T/31668

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met toen minderjarige dochter.
Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 12.500) aan
slachtoffer.***

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:4193

Zaaknummer: 22-002967-16

Rechters: A.J.M. Kaptein, I.P.A. van Engelen en R.J. de Bruijn

Wetsartikelen: 245 Sr en 254a Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mishandeling, zwaar lichamelijk letsel ten gevolge hebbend, gepleegd gedurende een voetbalwedstrijd. Benadeelde partij niet-ontvankelijk in vordering, nu de vraag of en in hoeverre de (zeker aanwezige) eigen schuld van de benadeelde partij op basis van artikel 6:101 lid 1 BW moet leiden tot vermindering van de op de verdachte rustende schadevergoedingsplicht voor zowel het materiële als het immateriële deel niet eenvoudig te beantwoorden is.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:10839

Zaaknummer: 10/060066-17

Rechters: A. Buizer, C.G. van de Grampel en V.F. Milders

Advocaten: K.C. van de Wijngaart

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/Gemeente Rheden

Arbeidsrechtelijke omkeringsregel bij asbestschade geldt niet indien verband met werk te onzeker of te onbepaald is.

Feiten

Werknemer is in 1972 door de gemeente aangesteld als badmeester. Werknemer heeft in verschillende zwembaden van de gemeente gewerkt. Bij werknemer is op 28 februari 2006 mesothelioom (longvlies- of buikvlieskanker) geconstateerd. Uit het arbeidshistorisch rapport komt naar voren dat werknemer gedurende een periode van zes maanden is blootgesteld aan asbest. Er stonden bankjes van asbesthoudend materiaal. Werknemer heeft als leidinggevende meermalen opdracht gegeven gaatjes in de banken te boren ter versteviging. Hij was daarbij aanwezig. Werknemer is in de periode van 1961-1967 ongeveer anderhalf jaar als hulpje in dienst geweest van de Machinefabriek Arnhem, waar zijn werkzaamheden onder meer bestonden uit las- en slijpwerkzaamheden voor de productie van ketels. Werknemer is op 3 mei 2007 overleden. De rechtbank heeft de vorderingen van (de weduwe van) werknemer afgewezen op de grond dat niet aannemelijk is geworden dat werknemer tijdens zijn dienstverband bij de gemeente is blootgesteld aan asbest. Het hof oordeelde dat de blootstelling aan asbest in combinatie met de indirecte betrokkenheid bij de herstelwerkzaamheden van de bankjes, te beperkt is om het causaal verband tussen schade en werk aan te nemen. Tegen dit oordeel keert werknemer zich in cassatie. Volgens de onderdelen heeft het hof miskend dat indien vaststaat dat de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden is blootgesteld geweest aan asbest en hij mesothelioom heeft ontwikkeld, terwijl ervan moet worden uitgegaan dat de werkgever zijn zorgplicht niet is nagekomen, aan de voorwaarden voor toepassing van de omkeringsregel is voldaan, nu mesothelioom slechts één oorzaak heeft en de ziekte dus door de desbetreffende blootstelling kan zijn ontstaan. De mate van blootstelling doet er dan niet toe.

Oordeel

De Hoge Raad oordeelt als volgt.

Arbeidsrechtelijke omkeringsregel bijasbestschade geldt niet indien verband met werk te onzeker of te onbepaald is

Ingevolge vaste rechtspraak (zie HR 7 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1717, NJ 2014/98, r.o. 4.2.2-4.2.3 (SVB/[A]) en HR 7 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1721, NJ 2014/99, r.o. 4.1.2-4.1.3 ([B/C])), geldt het navolgende. Op grond van artikel 7:658 lid 2 BW is het aan de werknemer te stellen en zo nodig te bewijzen dat hij de schade waarvan hij vergoeding vordert, heeft geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden. Het door de werknemer te bewijzen oorzakelijk verband tussen de werkzaamheden en die schade moet in beginsel worden aangenomen indien de werkgever heeft nagelaten de maatregelen te treffen die redelijkerwijs nodig zijn om te voorkomen dat de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden dergelijke schade lijdt. Voor de toepassing van deze regel is nodig dat de werknemer niet alleen stelt, en zo nodig bewijst, dat hij zijn werkzaamheden heeft moeten verrichten onder omstandigheden die schadelijk kunnen zijn voor zijn gezondheid, maar ook dat hij stelt en zo nodig aannemelijk maakt dat hij lijdt aan gezondheidsklachten die daardoor kunnen zijn veroorzaakt. De hier bedoelde regel drukt het vermoeden uit dat, indien de zojuist genoemde feiten komen vast te staan, de gezondheidsschade van de werknemer is veroorzaakt door de omstandigheden waarin deze zijn werkzaamheden heeft verricht. Dat vermoeden wordt gerechtvaardigd door hetgeen in het algemeen bekend is omtrent de ziekte en haar oorzaken, alsook door de schending door de werkgever van de veiligheidsnorm die beoogt een en ander te voorkomen. Gelet daarop is voor dit vermoeden geen plaats in het geval het verband tussen de gezondheidsschade en de arbeidsomstandigheden te onzeker of te onbepaald is.

Het voorgaande geldt ook bij schade als gevolg van mesotheliom. Het door (de weduwe van) werknemer gestelde feit dat mesotheliom in alle gevallen wordt veroorzaakt door blootstelling aan asbest, brengt niet mee dat oorzakelijk verband tussen blootstelling aan asbest tijdens de werkzaamheden bij de aansprakelijk gehouden werkgever en die schade in beginsel moet worden aangenomen. Deze omstandigheid neemt immers niet weg dat het verband tussen die blootstelling en de gezondheidsschade te onzeker of te onbepaald kan zijn wanneer de werknemer ook buiten deze werkzaamheden aan asbest blootgesteld is geweest. Daarom komt, gelet op hetgeen in het algemeen bekend is omtrent de ziekte mesotheliom en haar oorzaak, betekenis toe aan (1) de duur en de intensiteit van de blootstelling bij deze werkgever, en in voorkomend geval aan (2) de duur en de intensiteit van andere blootstelling(en) aan asbest gedurende de latentieperiode en (3) de verhouding tussen (1) en (2).

Gezichtspunten

In het licht van deze gegevens moet het oordeel van het hof aldus worden begrepen dat in het

onderhavige geval de duur en de intensiteit van de blootstelling van werknemer aan asbest tijdens zijn werkzaamheden voor de gemeente zo gering zijn geweest in verhouding tot zijn totale blootstelling aan asbest, dat reeds daarom het verband tussen het mesotheliom van werknemer en zijn werkzaamheden bij de gemeente te onzeker is. Dat oordeel is in het licht van de stukken van het geding (waaronder de hiervoor genoemde rapportages van IndusTox) niet onbegrijpelijk. Opmerking verdient nog dat de omstandigheid dat geen van de andere werknemers van de gemeente een asbestgerelateerde ziekte heeft gekregen (ook niet de twee werknemers die de desbetreffende werkzaamheden aan de perronbanken destijds hebben uitgevoerd), niet op begrijpelijke wijze kan bijdragen aan het oordeel van het hof over de onzekerheid of onbepaaldheid van het causaal verband. Het hof heeft immers niets vastgesteld omtrent de kans dat deze andere werknemers mesotheliom (zouden) ontwikkelen en de betekenis daarvan voor het causaal verband in het onderhavige geval.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-04-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:536

Zaaknummer: 17/00340

Rechters: H.M. Watendorff, C.H. Sieburgh, M.J. Kroeze en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: P.A. Fruytier en M.E. Franke

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Vereniging van Eigenaren niet op grond van artikel 6:174 BW aansprakelijk voor schade als gevolg van valpartij door gladde houten vloer op een buitenterras in appartementencomplex. Eerder gewezen verstekvonnis alsnog vernietigd.

Eiser 1 is bestuurder van eiser 2 (rechtspersoon). Eiser 1 heeft samen met zijn zoon en een makelaar een appartement in het complex en de gemeenschappelijke ruimtes in het complex bezichtigd. Tot de gemeenschappelijke ruimtes behoort onder meer een gedeeltelijk overkapt terras. Het terras is voorzien van houten vloerdelen, die enkel op het achterste deel van het terras in de open lucht liggen. Eiser 1 is tijdens de bezichtiging op het terras ten val gekomen, waardoor hij zijn linkerschouder heeft gebroken.

Eiser 1 vorderde in de verstekprocedure dat de rechtbank voor recht verklaart dat de Vereniging van Eigenaren (hierna: VvE) jegens eiser 1 c.s. krachtens artikel 6:174 BW aansprakelijk is voor de door eiser 1 c.s. ten gevolge van het eiser 1 overkomen ongeval geleden en te lijden schade, met veroordeling van de VvE tot betaling van de door eiser 1 c.s. geleden schade. Bij het verstekvonnis zijn de vorderingen van eiser 1 c.s. grotendeels toegewezen. De VvE vordert in het verzet dat de vorderingen van eiser 1 c.s. alsnog worden afgewezen.

De rechtbank overweegt dat de enkele omstandigheid dat het terras glad was ten gevolge van algaanslag en vocht niet zonder meer meebrengt dat in de gegeven omstandigheden sprake is (geweest) van een gebrekkig terras. De rechtbank overweegt dat als algemeen bekend mag worden verondersteld dat houten vloerdelen – al dan niet mede als gevolg van algaanslag – glad kunnen zijn als zij nat zijn. Dat betekent dat men in het algemeen bij buiten toegepaste houten vloerdelen beducht moet zijn op het gevaar van uitglijden bij regenachtig weer, waarvan sprake was op de dag dat eiser 1 ten val kwam.

Er is sprake van een terras in een complex dat slechts toegankelijk is voor de bewoners en hun bezoekers. Het terras wordt in de wintermaanden nauwelijks gebruikt en sinds de oplevering van het complex zijn geen andere valpartijen bekend. Mede gelet daarop is de enkele omstandigheid dat er ten tijde van het ongeval niet gewaarschuwd werd voor mogelijke gladheid, van onvoldoende gewicht. Niet is komen vast te staan dat de kans dat bewoners en

hun bezoekers op het terras uitglijden en de kans dat daaruit (ernstige) ongevallen ontstaan zo groot is te achten dat van de VvE redelijkerwijs verdergaande maatregelen dan het tweemaal per jaar reinigen met een hoge drukreiniger geleverd hadden kunnen worden. Het beroep van eiser 1 op een arrest van het Hof Amsterdam (ECLI:NL:GHAMS:2017:368) maakt dat niet anders, omdat de zaak volgens de rechtbank op relevante punten verschilt van de onderhavige zaak.

De rechtbank acht de VvE niet op grond van artikel 6:174 BW aansprakelijk voor de door eiser 1 c.s. geleden schade. De rechtbank vernietigt het verstekvonnis en wijst de vorderingen van eiser 1 c.s. alsnog af.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 04-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:1158

Zaaknummer: C/08/201988 / HA ZA 17-236

Rechters: F.E.J. Goffin

Advocaten: F.G. van der Geld en M.T. Spronck

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil waarin gebondenheid partijen aan een in gezamenlijke opdracht vervaardigd rapport door een rekenkundige aan bod komt. Behalve ten aanzien van de aansprakelijkheid, verschillen partijen op zoveel onderdelen, die alle van wezenlijk belang zijn voor de berekeningen door de rekenkundige, fundamenteel van inzicht, dat er in feite niet sprake is van een deelgeschil, maar van een vrijwel compleet bodemgeschil.

Verzoeker is terwijl hij op een motor reed, aangereden door een personenauto die werd bestuurd door een bij Allianz verzekerde bestuurder. Allianz heeft aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Naar aanleiding van het ongeval zijn vijf expertises opgesteld, ter vaststelling van het letsel en de daaruit volgende inkomensschade, waaronder een rekenkundige expertise, waarmee werd beoogd het verlies van verdienvermogen van verzoeker te berekenen. Allianz heeft een persoonlijk onderzoek ingesteld naar verzoeker. Verzoeker stelt zich in dit deelgeschil op het standpunt dat Allianz is gebonden aan de conclusies van de door partijen gezamenlijk aangezochte deskundigen, waartoe ook de rekenkundige expertise behoort. In het kader van een aanvullend verzoek heeft verzoeker nog gesteld dat Allianz het persoonlijk onderzoek op onjuiste gronden en onrechtmatig heeft ingesteld.

Naar het oordeel van de rechtbank is niet sprake van één resterend geschilpunt, te weten of partijen gebonden zijn aan de conclusies in het rekenkundige expertiserapport, maar van diverse geschilpunten. Zo zijn partijen het niet eens over de uitgangspunten die de rekenkundige bij de berekening moet gebruiken. De rechtbank is van oordeel dat daarover duidelijkheid moet bestaan. Niet alleen is van belang welk deel van de huidige klachten is te wijten aan pre-existente klachten en welk deel aan het ongeval, maar ook, en daarmee samenhangend, hoe lang verzoeker waarschijnlijk klachtenvrij zou hebben kunnen werken ware het ongeval hem niet overkomen. Omdat hierover nog geen overeenstemming tussen partijen bestaat, is geen sprake van een deelgeschil, maar van een (vrijwel) compleet geschil.

Daar komt bij dat partijen twisten over de gerechtigdheid van Allianz een persoonlijk onderzoek naar verzoeker in te stellen en in het verlengde van de resultaten van dit

onderzoek, over de (mate van) arbeidsongeschiktheid van verzoeker. Ook verschillen partijen van mening over het antwoord op de vraag of en, zo ja, in hoeverre van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn schade wegens verlies van verdienvermogen beperkt, door zich te laten omscholen. De vraag welk inkomen verzoeker verdiende ten tijde van het ongeval is tussen partijen eveneens een twistpunt.

Dit brengt de rechtbank tot het oordeel dat niet meer gesproken kan worden van een deelgeschil, maar van een verkapte bodemprocedure en dus moeten de verzoeken van verzoeker worden afgewezen. Hieruit volgt dat deze procedure volstrekt onnodig en onterecht aanhangig is gemaakt. De rechtbank wijst de verzoeken mitsdien af. De rechtbank oordeelt tevens dat de door verzoeker verzochte veroordeling tot betaling van de kosten van het oorspronkelijke verzoekschrift en de begroting van de kosten van het aanvullende verzoekschrift wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:3265

Zaaknummer: C/03/241249 / HA RK 17-241

Rechters: M.J.H.A. Venner-Lijten, I.M. Etman en R.C. Meurkens

Advocaten: D.S.G. Lie en H.A. Kragt

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door slachtoffer in de nek/hals te steken met een vleesmes, waardoor slachtoffer ernstig en potentieel levensgevaarlijk halsletsel heeft opgelopen. Wettelijke zorgverzekeringsplicht (die slachtoffer niet is nagekomen) strekt niet tot bescherming van wettelijk aansprakelijke derden, zoals verdachte, tegen schadeclaims. Volledige toewijzing gevorderde materiële (€ 5.606,32) en immateriële (€ 1.350) schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:1982

Zaaknummer: 02-810689-17

Rechters: V.M. Schotanus, R.J.H. Goossens en M.E. de Boer

Advocaten: J.H.P.M. Verhagen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Incident in uitgaansgebied waarbij appellant hersenletsel oploopt als gevolg van een armbeweging naar achteren van appellant. Onrechtmatig handelen waardoor aansprakelijkheid bestaat. Hof oordeelt dat sprake is van 40% eigen schuld en past daarop voorts een billijkheidscorrectie toe: uiteindelijke verdeling 80%-20% in het nadeel van geïntimeerde.

In een uitgaansgebied heeft een incident plaatsgevonden, waarbij appellant en geïntimeerde betrokken waren. Geïntimeerde kreeg in het voorbijgaan een woordenwisseling met X, waarop geïntimeerde X heeft benaderd. Appellant, een vriend van X, kwam erbij staan en heeft geïntimeerde toen van achteren aangeraakt. Geïntimeerde heeft vervolgens een armbeweging naar achteren gemaakt, waardoor appellant is geraakt, is gevallen en hersenletsel heeft opgelopen.

In het bestreden vonnis heeft de rechtbank voor recht verklaard dat geïntimeerde aansprakelijk is voor de gevolgen van zijn onrechtmatig handelen, met veroordeling van geïntimeerde tot vergoeding van vijftig procent van de door appellant geleden en te lijden schade. Tegen dit vonnis hebben zowel geïntimeerden als appellant grieven gericht.

Het hof oordeelt dat sprake is van onrechtmatig handelen. Zelfs al heeft geïntimeerde de armbeweging gemaakt als reactie op het feit dat hij van achteren werd beetgepakt, dan nog geldt dat hij het risico heeft genomen dat hij in een handgemeen verzeild zou raken en zich aan dit risico niet heeft onttrokken en dat hij vervolgens door een krachtige armbeweging te maken in deze situatie letsel zou kunnen veroorzaken. De mate van waarschijnlijkheid van het oplopen van letsel door een derde was daarmee zo groot, dat geïntimeerde zich naar maatstaven van zorgvuldigheid van die gedragingen had moeten onthouden. Van een louter ongelukkige samenloop van omstandigheden waardoor onrechtmatigheid is komen te ontbreken, is, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, naar het oordeel van het hof geen sprake. Het hof is, net als de rechtbank, verder van oordeel dat geen sprake is van een rechtvaardigingsgrond zoals bedoeld in artikel 6:162 lid 2 BW. Verder oordeelt het hof dat het causaal verband tussen het onrechtmatig handelen van geïntimeerde en de val en tussen de

val en de door appellant gestelde schade voldoende is komen vast te staan, wat leidt tot de slotsom dat geïntimeerde aansprakelijk is voor de schade die appellant als gevolg van het onrechtmatig handelen van geïntimeerde heeft geleden.

Wel is naar het oordeel van het hof sprake van eigen schuld aan de zijde van appellant. De causale verdeling van ieders bijdragen bedraagt zestig procent aan de zijde van geïntimeerde en veertig procent aan de zijde van appellant. Het hof acht voorts een billijkheidcorrectie van deze schadeverdeling op zijn plaats, omdat appellant een lange tijd in het ziekenhuis heeft gelegen (de eerste acht dagen op de intensive care in comateuze toestand), appellant thans nog gevolgen ondervindt van het hersenletsel, de gevolgen voor geïntimeerde beperkt zijn gebleven tot drie dagen voorlopige hechtenis en omdat geïntimeerde bij VVAA een aansprakelijkheidsverzekering heeft die dekking verleent voor de schade in kwestie. Het hof corrigeert de schadeverdeling in die zin dat geïntimeerde tachtig procent van de schade draagt en appellant twintig procent. Het hof vernietigt het bestreden vonnis en gelast een comparitie van partijen teneinde de omvang van de schade en/of de wijze van de schadebegroting met partijen te bespreken en om te trachten een regeling tussen partijen te bevorderen. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2906

Zaaknummer: 200.202.806

Rechters: C.G. ter Veer, C.J.H.G. Bronzwaer en S.C.P. Giesen

Advocaten: C.M. Visser en S.M. Steegmans

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Causaal verband aangenomen tussen ongeval en psychische klachten van eiser, nu (blijkens deskundigenrapport) het ongeval een luxerende factor is geweest en andere factoren vervolgens een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan het ontstaan van de klachten. Ruime toerekening bij schending verkeers-/veiligheidsnorm. Door eiser getoonde beperkte compliance om mee te werken aan therapieën zal rechtbank in acht nemen bij uiteindelijke begroting schade.

In een tussenvonnis is met betrekking tot de door eiser gestelde psychische klachten overwogen dat nog niet vaststaat vanaf wanneer eiser die klachten ervaart, welke diagnose daarbij past en of deze klachten ongevalsgevolg zijn. De rechtbank heeft in een daaropvolgend tussenvonnis daarom een psychiater als deskundige benoemd, die in zijn definitieve rapportage de diagnose 'somatisch-symptoomstoornis' stelt.

Ten aanzien van de vraag of er een causaal verband bestaat tussen het ongeval en de somatisch-symptoomstoornis, overweegt de rechtbank dat aan het bewijs van causaal verband in de gegeven omstandigheden geen al te hoge eisen worden gesteld. Uit het deskundigenrapport volgt dat reactief op (de gevolgen van) de chronische lichamelijke pijn geleidelijk psychische klachten zijn ontstaan, na een latentieperiode van een ongeveer een half jaar. De deskundige concludeert dat het ongeval een luxerende factor is geweest en dat andere (post-ongeval)factoren (een passief-vermijdende coping, toenemende relatie- en financiële problemen) vervolgens een belangrijke bijdrage hebben geleverd. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel dat er een *condicio sine qua non*-verband bestaat tussen het ongeval en de stoornis. Zonder het ongeval zou eiser immers niet na enkele maanden/een half jaar een somatisch-symptoomstoornis hebben ontwikkeld. Daarbij acht de rechtbank tevens relevant dat eiser vóór het ongeval, voor zover de deskundige heeft kunnen nagaan, niet dergelijke psychische klachten had noch anderszins een psychiatrische voorgeschiedenis had. Weliswaar kan volgens de deskundige niet worden uitgesloten dat eiser, als het ongeval hem niet was overkomen, in reactie op een (hypothetisch) ander life-event ook een somatisch-symptoomstoornis had kunnen ontwikkelen, maar over de mate van waarschijnlijkheid

daarvan kan de deskundige eigenlijk weinig zeggen. Verder is niet gebleken dat zich (na het ongeval) in het leven van eiser een dergelijk ander life-event heeft voorgedaan en heeft eiser onbetwist gesteld dat hij op eerdere life-events (zoals zijn eerste echtscheiding) niet heeft gereageerd met dergelijke psychische klachten.

De rechtbank verwerpt het verweer van Allianz dat de huidige psychische klachten in een zodanig ver verwijderd verband staan met het ongeval dat deze daaraan in redelijkheid niet meer kunnen worden toegerekend. Bij schending van een verkeers- of veiligheidsnorm wordt ruim toegerekend. De aansprakelijke partij heeft het slachtoffer te nemen zoals hij is. Dit ligt anders onder bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld indien eiser zou hebben nagelaten van zijn kant alles in het werk te stellen wat redelijkerwijs van hem kan worden verlangd om tot het herstelproces bij te dragen. Daarom zal bij de (uiteindelijke) begroting van de schade, en met name de looptijd daarvan, rekening worden gehouden met de door eiser niet bestreden conclusie van de deskundige dat ook de beperkte *compliance* om mee te werken aan eerder opgestarte therapieën een bijdrage heeft geleverd aan het huidige beeld.

De rechtbank gelast een deskundigenonderzoek waarbij de verzekeringsdeskundige een belastbaarheidsprofiel moet opstellen, binnen de vraagstelling die de rechtbank formuleert in r.o. 3.1. Op basis daarvan kan vervolgens een arbeidsdeskundige onderzoek plaatsvinden.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-03-2018

Zaaknummer: C/13/603732 / HA ZA 16-239

RECHTSPRAAK

Verzoekster, die na auto-ongeval kampt met aanhoudende gezondheidsklachten, verzoekt de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht door een neuroloog en een neuropsycholoog te bevelen, nu verzekeraar het causale verband tussen ongeval en klachten betwist. Verzekeraar verzet zich tegen neuropsychologisch onderzoek. Rechtbank wijst verzoek echter toe en gelast de twee deskundigenonderzoeken.

Verzoekster is als bestuurster van een auto een ongeval overkomen toen zij stilstond voor een rood stoplicht. De auto achter haar stond ook stil en de auto daarachter, bestuurd door de heer X, is achterop deze auto gebotst, die op zijn beurt tegen de auto van verzoekster aan is gebotst. Bovemij heeft als WAM-verzekeraar aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Direct na het ongeval had verzoekster pijnklachten. Na het ongeval ervaart verzoekster aanhoudende gezondheidsklachten, bestaande uit pijn in haar nek, hoofd, een uitstralende pijn naar haar linkerschouder en -arm, tintelingen in haar linkerarm doorlopend naar haar hand en een koude-intolerantie van de linkerhand. Verder ervaart zij krachtverlies in haar linkerhand en heeft zij problemen met concentratie, is zij vergeetachtig en heeft zij last van vermoeidheid.

Het verzoekschrift strekt ertoe dat de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht zal bevelen door een neuroloog en een neuropsycholoog tot vaststelling van klachten/beperkingen bij verzoekster ten gevolge van het ongeval, nu Bovemij het causale verband tussen het ongeval en de aanhoudende gezondheidsklachten betwist. Bovemij verzet zich niet tegen het verzoek tot benoeming van een neuroloog en evenmin tegen de door verzoekster voorgestelde neuroloog. Bovemij verzet zich wel tegen het verzoek tot gelijktijdige benoeming van een neuropsycholoog. Volgens Bovemij is in dit stadium geen plaats voor een neuropsychologisch onderzoek vanwege het ontbreken van objectiveerbaar letsel of een psychiatrische diagnose. De rechtbank overweegt dat een verzoek om een voorlopig deskundigenonderzoek (artikel 202 lid 2 Rv) in beginsel moet worden toegewezen, mits het daartoe strekkende verzoek ter zake dienend en voldoende concreet is en feiten betreft die met het deskundigenonderzoek bewezen kunnen worden, tenzij het verzoek moet afstuiten op een van de bezwaren als

omschreven in het arrest HR 19 december 2003, *NJ* 2004/584. De rechtbank overweegt dat verzoekster voldoende onderbouwd heeft dat het voor de verkrijging van een compleet medisch dossier, waar in een eventuele bodemprocedure op kan worden teruggevallen, van belang is dat de verzochte onderzoeken zullen plaatsvinden. Verzoekster heeft gemotiveerd gesteld dat zij kampt met cognitieve klachten die haar beperken bij het uitvoeren van haar werkzaamheden. Het bewijs van het bestaan van cognitieve beperkingen rust op verzoekster. Daarmee is het belang voor verzoekster van het onderzoek gegeven. Daarbij acht de rechtbank het ongewenst om de vraag of een neuropsychologisch onderzoek al dan niet noodzakelijk is aan de beoordeling van de neuroloog over te laten. De rechtbank benoemt daarom gelijktijdig een neuroloog en een neuropsycholoog en gelast van hen beide (afzonderlijk) een deskundigenonderzoek.

In afwijking van de hoofdregel (artikel 195 jo. 205 lid 1 Rv) belast de rechtbank Bovemij met het betalen van het voorschot, omdat Bovemij aansprakelijkheid voor het ongeval heeft erkend en het onderzoek door beide deskundigen voor verzoekster van belang is om de omvang van haar schade vast te stellen.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-03-2018

Zaaknummer: C/05/325491 / HA RK 17-217 / 103 /876

RECHTSPRAAK

Drie vrijwaringen. Hoofdzaak gaat om schade veroorzaakt door gebruik van pallethe truck, die niet verzekerd was onder AVB (zie: PS 2018-0145). Aannemer en onderaannemer aansprakelijk voor dit bedrijfsongeval. Vrijwaring onderaannemer tegen hoofdaannemer afgewezen. Onderaannemer is tekortgeschoten in de nakoming van zorgplicht.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:1114

Zaaknummer: C/16/431171 / HA ZA 17-107

Rechters: M.J. Slootweg

Advocaten: J.M. Comans-Diesfeldt, N.C. Haase, S. van Steenwijk en H. Lebbing

RECHTSPRAAK

Whiplashachtige klachten kunnen wel, maar voortdurende arbeidsongeschiktheid vanwege ernstige depressie kan niet worden toegerekend aan eiser overkomen achteropaanrijding. Ernstige depressie geen algemeen bekend gevolg van achteropaanrijding en sprake van andere, buiten het ongeval gelegen, (mede)oorzaken.

Eiser is een verkeersongeval overkomen waarbij een bestelbus achterop zijn auto is gereden, terwijl hij stilstond voor een rood stoplicht. De bestelbus was WAM-verzekerd bij ASR en ASR heeft aansprakelijkheid erkend. Ten tijde van het ongeval was eiser medeaandeelhouder van een bedrijf en medevennoot van een vof. Tussen de vennoten en aandeelhouders zijn zakelijke geschillen ontstaan en partijen zijn uit elkaar gegaan. De rechtbank heeft op verzoek van ASR een neuroloog als deskundige benoemd. Deze heeft rapport uitgebracht. Op verzoek van eiser heeft een psychiater daarna een psychiatrisch onderzoek verricht en daarover gerapporteerd. Eiser vordert primair dat de rechtbank voor recht verklaart dat zijn voortdurende arbeidsongeschiktheid in causaal verband staat tot, althans moet worden toegerekend aan (de gevolgen van) het ongeval.

Het geschil spitst zich toe op de vraag of de ernstig depressieve klachten waar eiser aan lijdt, kunnen worden toegerekend aan het ongeval en of bij de beoordeling daarvan de deskundigenrapporten van de neuroloog en/of de psychiater als uitgangspunt kunnen worden genomen. De rechtbank refereert aan jurisprudentie van de Hoge Raad met betrekking tot ruime toerekening in geval van letselschade (HR 8 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2054). Deze ruime toerekening laat echter onverlet, aldus de rechtbank, dat de bewijslast van het causaal verband tussen het ongeval en de gestelde schade op eiser rust. De nek-, schouder- en hoofdpijnklachten, waarvan de deskundige rapporteert, kunnen worden geduid als 'whiplashachtige klachten' waarvan het algemeen bekend is dat deze door een achteropaanrijding veroorzaakt kunnen worden. De rechtbank acht het aannemelijk dat eiser als gevolg daarvan gedurende een periode minder belastbaar is geweest. De aangevoerde ernstig depressieve klachten zijn echter geen algemeen bekend gevolg van een achteropaanrijding. De rechtbank acht verder van belang dat er andere mogelijke oorzaken voor deze klachten te duiden zijn, waaronder conflicten met zijn zakelijke partners en daaruit

voortkomende schulden.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog dat zijn fysieke beperkingen als gevolg van het ongeval de oorzaak zijn van de ondergang van zijn bedrijf en daarmee van zijn depressieve klachten, zodat deze klachten (indirect) aan het ongeval moeten worden toegerekend. Zo is niet vast komen te staan dat eiser na het ongeval zodanig beperkt was dat hij in de periode dat hij uit zijn functie werd gezet, in het geheel niet in staat was om op te komen voor zijn belangen. En als dat het geval geweest zou zijn, had het op de weg van eiser gelegen hulp in te schakelen ter behartiging van zijn zakelijke belangen.

De rechtbank concludeert dat wel aannemelijk is geworden dat eiser gedurende enige tijd na het ongeval nek-, schouder- en hoofdpijnlachten heeft ondervonden, maar dat niet is komen vast te staan dat de voortdurende arbeidsongeschiktheid als gevolg van de ernstige depressie waaraan eiser lijdt aan het ongeval kan worden toegerekend. De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:1109

Zaaknummer: C/16/422294 / HA ZA 16-641

Rechters: J.P. Killian

Advocaten: J.G. Keizer en H. van Katwijk

RECHTSPRAAK

Na echtscheiding is man strafrechtelijk veroordeeld voor maken van inbreuk op persoonlijke levenssfeer van vrouw. Onrechtmatigheid staat vast. In tegenstelling tot de rechtbank wijst het hof een immateriële schadevergoeding toe, tot een bedrag van € 5.000. Houding man richting vrouw van belang bij schadebegroting.

Partijen zijn na een huwelijksperiode van ongeveer vier jaar van elkaar gescheiden. Drie jaar na de scheiding is de man strafrechtelijk veroordeeld voor het wederrechtelijk inbreuk maken op de persoonlijke levenssfeer van de vrouw, doordat hij haar gedurende meerdere maanden heeft belaagd. Hij heeft haar lastiggevallen door haar en haar familie, persoonlijke contacten en professionele contacten veelvuldig e-mailberichten te sturen.

De man stelt in appèl huwelijksvermogensrechtelijke vorderingen in. In incidenteel appèl heeft de vrouw grieven ingediend met betrekking tot de beslissing van de rechtbank over de immateriële schadevergoeding die zij in eerste aanleg gevorderd heeft. De rechtbank had de desbetreffende vordering van de vrouw afgewezen, aangezien de vrouw niet had gesteld dat de uitingen van de man haar zodanig hebben geraakt dat sprake is psychische dan wel andere schade die op de voet van artikel 6:106 BW voor vergoeding in aanmerking komt. In incidenteel appèl vordert de vrouw de man te veroordelen om tegen kwijting aan de vrouw te betalen een schadevergoeding van het bedrag van € 8.075.

Het hof overweegt als volgt. Vast staat dat de man met zijn gedrag een inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van de vrouw en daarmee onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld. De vrouw heeft in haar incidenteel appèl uitdrukkelijk gesteld dat zij psychische schade heeft geleden en onder behandeling van een psycholoog is. Het stelselmatig belagen door de man van de vrouw heeft naar het oordeel van het hof een grote impact op het geestelijk welzijn van de vrouw. Van de man mag in redelijkheid worden verlangd dat hij de vrouw met rust laat en geen inbreuk maakt op haar persoonlijke levenssfeer. Nu hij dat niet heeft gedaan en zelfs de strafrechter eraan te pas moest komen, is het ook gerechtvaardigd dat de man voor het door de vrouw geleden leed een schadevergoeding betaalt. De houding van de man acht het hof dermate schadelijk dat het hof de immateriële schade begroot op een bedrag

van € 5.000. De man is zelfs na het oordeel van strafrechter doorgedaan met zijn handelen. Daarnaast toont de man ook in de onderhavige procedure geen enkele zelfreflectie. Het hof is van oordeel dat er voldoende causaal verband is tussen het handelen van de man en de door de vrouw geleden immateriële schade. De grief treft derhalve doel. Het hof vernietigt het bestreden vonnis voor zover de reconventionele vordering van de vrouw is ontzegd en veroordeelt de man om aan de vrouw te betalen het bedrag van € 5.000 te vermeerderen met de wettelijke rente.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:717

Zaaknummer: 200.198.558/01

Rechters: A.N. Labohm, J.A. van Kempen en A.E. Sutorius-van Hees

Advocaten: B.J. de Deugd en W.J. Vroegindeweij